

Maçanet i les lleis de la Selva

Text i fotos > QUIM CURBET, fotògraf i escriptor

Si la geografia fos una ciència exacta, hauria previst col·locar aquest poble d'antics esclopers, cistellers i cadiraïres just al costat de l'estació de ferrocarril de l'*Empalme* que l'agermana amb Massanes, però hi regeixen les lleis de la Selva, i a Maçanet li va tocar situar-se just al costat de l'autopista, entre una àrea de servei, una urbanització residencial i un polígon industrial. El

campanar de l'església de Sant Llorenç sorgeix feixugament en la distància, assenyalant amb el seu penell la direcció sempre canviant del capriciós vent de la contrada i competint amb altres edificacions que el rodegen i amb turons d'origen volcànic, originats per erupcions antiquíssimes.

A Maçanet —terra de teixidors, espardenyers i sabaters—, la geologia sembla una nova branca de la filosofia, i les es-

pigues de blat dels camps que envolten les ruïnes del relativament enlairat castell de Torcafelló i l'oculta església de Martorell de la Selva produeixen farines metafísiques que creixen amb platònica i epicúria transcendència. Els arbres, pal·lantats en les seves deveses, contempnen disciplinats el paisatge i els camins, els automòbils de les carreteres i els trens que van i venen a la mateixa vertiginosa velocitat que les certeses i els dubtes.

>> Església de Sant Pere, a Martorell de la Selva.

>> Pas a nivell de Can Santpere.

per paletes, ferrers i pouaters prendria formes més inusuals, però la consistència dels carreus i les formes contundents del formigó modelen amb les seves lleis les noves cases dels vilatans. A Maçanet, on res es calcula amb la resolució dels triangles i a través de la teoria algebraica dels sistemes dinàmics, tot sembla a mig fer, i els carrers s'entortolliguen en una massa indestruïble.

A Maçanet, país de carboners, traiginers i esquiladors, hi predomina la geomància, l'art d'endevinar el futur amb figures fetes a terra a l'atzar. A vista d'ocell, els gredosos turons d'aquest terme semblen voler explicar alguna història important als passavolants. Entre la llima de Ca l'Oller i la de Can Rosfèlix —just al costat de Cal Coix— es poden comptar sis promontoris més, en les formes dels quals es poden intuir les olors dels guisats de favetes i de les carns de perol, i també s'hi poden llegir els secrets amagats de l'antic llibre d'Henoc, en què es fa una descripció detallada de l'infern, el purgatori i el paradís, tres indrets que es fusionen indestruïblement a l'Empalme de Maçanet, gràcies a la màgia dels enginyers ferroviaris i de les ciències relativament exactes, que permeten, a més, comptar i repartir les tirades de les sardanes a l'estil selvatà.

>> Molí de vent de Mas Llorenç.

>> Grup de joves a la Pista Jardí.

Si la tradició fos una ciència de la natura i els gegants i els capgrossos ballessin al mateix ritme que la història, a Maçanet, fogar que fou de basters, matalassers i filadors, les llegendes s'escriurien amb la saba de les roselles que creixen cada primavera als marges i a les terres campes. Però aquest menut poble de la Selva, enfonsat en una cubeta tectònica entre la serra de les Gavarres i la serra del Montseny, viu en un present inabastable, i pels seus carrers hi transita un temps que ja fa temps que camina de puntetes.

Si la geometria es pogués modelar amb les mans, com ho fan amb el fang els terrissaires, aquest poble construït

>> Camps del camí de les Monges.

>> Campana del castell de Torcafelló.